

BRUCKNER
WIENER
PHILHARMONIKER
THIELEMANN

Bruckner utan själ

Bruckner: Symfoni nr 8 c-moll

Wiener Philharmoniker

Dirigent: Christian Thielemann

Sony Classical 19439786582 [2 CD]

Anton Bruckners väldiga åttonde symfoni är först ut i Sonys nya kompletta serie med samtliga symfonier. Det är en imponerande uppställning bolaget

presenterar: Wiens filharmoniker under ledning av en av vår tids främsta Brucknerdirigenter, **Christian Thielemann**. Jag kan också garantera att om du lyssnar på denna cd i en bra ljudanläggning så kommer du omedelbart att imponeras av den varma, naturliga ljudbilden och det generellt goda orkesterspelet.

Thielemann har tidigare gett ut denna symfoni på cd men då på bolaget Profil med "sin egen" orkester; Staatskapelle Dresden. Den inspelningen är mycket bra, där Dresdenorkesterns fina Brucknertradition är tydlig och symfonin får där karaktär och en personlig framtoning. Tyvärr kan inte detsamma sägas om den här nya inspelningen och det känns ganska förbryllande att höra ett framförande där allt på ett sätt är helt rätt men samtidigt är det något väsentligt som saknas. Wienfilharmonikerna gör vad de ska men framförandet känns alldeles för rutinmässigt. Det finns anledning att ställa frågan om de har spelat denna symfoni alltför mycket?

Det ska också sägas att det finns gott om bra inspelningar av detta verk på cd. Om vi bara tittar på vilka Wienfilharmonikerna har spelat in den med så dyker namn som t.ex. **Schuricht, Karajan, Solti, Giulini, Boulez** och **Haitink** upp för att nämna några. Det är kanske fel att använda ordet konkurrens när det gäller olika konstnärliga uttryck men Thielemann kommer inte upp till ovan nämnda dirigenters personliga tilltal i detta verk.

Efter att ha hört denna inspelning kände jag mig inlindad i ett välljud men tyvärr inte särskilt berörd, vilket är frustrerande. Denna symfoni kallas ibland "den apokalyptiska" för trots dess många gånger klangliga skönhet finns också ett starkt själsligt drama med omväxlande ljus och mörker och det är just de mörka undertonerna i denna tolkning jag främst saknar. Thielemann skrapar bara på ytan. Vi får hoppas att fortsättningen kommer bjuda på mer själslig stimulans än denna första utgåva.

Björn Sundkvist